

פרשת מטות-מסעי

הפטרת מטות-מסעי היא השניה מבין שלוש ההפטרות ("תלתא דפוענותא") שנקראות בימי 'בין המצרים' וענייניה תוכחה וחורבן:

"שָׁמְעוּ דְבַר ה' בֵּית יַעֲקֹב וְכָל מִשְׁפָּחוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל. כֹּה אָמַר ה' מֵה מִצְאוּ אֲבוֹתֵיכֶם בֵּי עוֹל כִּי רָחֲקוּ מֵעַלְי וַיִּלְכּוּ אַחֲרֵי הַהֶבֶל וַיַּהֲבִלוּ.." (ירמיה ב' די-כ"ח, ג' ד')

"וילכו אחרי ההבל ויהבלו" – האדם נוטה לאמץ את התכונה של מי שהוא דבק בו ושניהם מעצימים אותה יחד. על אחת כמה וכמה כשמדובר בהמון העם.

כשהציבור הולך בעיוורון אחרי רעיונות שווא, שיקול דעתו מושפע לרעה ורמתו הכללית יורדת. ההיפוך הגמור לרעיון "חכמת ההמונים".

(יורם קימלמן)

שבת מברכים: ראש חודש מנחם-אב יהיה ביום רביעי.

המולד יהיה ביום שני בשעה 10:14 ו 15 חלקים. אין אומרים אב הרחמים. (לוח א"י הרב טוקצינסקי)

ימי החול		שבת פרשת מטות-מסעי	
04:55←04:50	זמן תפילין /טלית	19:27	הדלקת נרות
		19:40	מנחה 14.00
6:00	שחרית א'	6:45	שחרית א'
6:45	שחרית ב'		
09:18	סוף זמן ק"ש	8:30	שחרית ב'
13:15	מנחה גדולה בחדר אוכל		
19:35	מנחה וערבית		
19:43←19:46	שקיעה	19:00	מנחה 17:40 13:30
20:10	ערבית	20:23	צאת השבת

אחות תורנית: הילרי יום טוב

שבת
שלום

הקצרה על פרשת השבוע

השבת שתי הפרשות מחוברות – ניתן 'נגיעה' בכל פרשה.

בפרשת מטות - בני ישראל 'סוגרים חשבון' מוסרי עם המדיינים. הכתוב מרחיב ומפרט: שריפת הערים, לקיחת שלל רב, הרג טוטלי של הזכרים והנשים הבוגרות, ועל הדרך טיפול ממוקד בבלעם שהמשיך להסתובב ביניהם.. האם המתואר לעיל היה עומד במבחן בית המשפט הבינלאומי בהאג??

מהיכן צמחו המדיינים?.. קטורה פילגשו של אברהם ילדה לו שישה בנים, הצעיר שבהם הוא מדיין.

סיפור משונה על 'ארץ מדיין'. יהודי אמיד בשם פאול פרידמן, ראה את מצוקת הפליטים היהודים במזרח אירופה בסוף המאה ה-19, טרם התבססותה של התנועה הציונית, והחליט לעשות מעשה. בשנת 1891 הוא קיבץ אליו כמה עשרות יהודים ובכללם אנשי צבא ומקצוע, וירד איתם להתיישבות יהודית-צבאית באזור "מדיין" (הנמצא בצפון - מערב סעודיה מול שארם א-שייח שבדרום סיני). פרידמן שחלם לשמש כ"מלך מדיין" נחל כישלון חרוץ, וחילי השלטון העותומני זרזו את קץ החלום.

פרשת מסעי - פותחת ב-42 נקודות ציון (נ.צ.) שעברו בני ישראל מיציאת מצרים ועד שהגיעו לשערי הארץ מצדה המזרחי. נזכיר את "מבצע משה" בו הביאו את יהודי אתיופיה - "ביתא ישראל" לשערי הארץ תוך סיכון רב - משערה הדרומי.

חזק חזק ונתחזק.

אנחם קימלמן - קיבוץ ראש הנקרה

חודש אב

אלה אנכרה...

(תשס"ה)	ג' אב – יום פטירתה של חברתנו עפרה שהם ז"ל
(תש"ע)	ז' אב- יום פטירתו של בנו עוזי צור ז"ל
(תשנ"ה)	ט"ו אב- יום פטירתה של חברתנו פוריה אבן חיים ז"ל
(תשכ"ד)	י"ז אב- יום פטירתו של יוסף פרץ ז"ל
(תשע"ד)	י"ח באב- יום פטירתה של חברתנו שפרה ניר ז"ל
(תשנ"ז)	י"ט אב- יום פטירתה של דולי טבק ז"ל
(תשנ"ה)	כ"ב אב- יום פטירתה של גוסטה גייפמן ז"ל - אמא של נילי סלנט
(תש"ח)	כ"ו אב- יום נפילתו של חברנו משה יואל ז"ל
(תשס"ב)	כ"ו אב- יום נפילתו של בנו אמתי יקותיאל הי"ד

תודה

לכל חברי הקיבוץ,
רצינו לומר לכולכם תודה גדולה.

אנחנו אחרי ה"שבעה" על אבא. בשבוע זה זכינו לקבל את החיבוק של הקיבוץ בכלל ושל כל חבר וחברה בפרט. מהארגון והניהול של כל הפרטים ע"י בעלי התפקידים, ועד ההגעה של כל אחד, הסיפורים מחממי הלב ששמענו על אבא והטיפול לאורך כל השבוע. קיבלנו הרגשה חמה של בית אוהב ואהוב.

זוהי גם הזדמנות להודות לצוות המרפאה על טיפול מסור מאין כמותו לאורך עשרות שנים במחלתו של אבא. אבא הרגיש לכל אורך הדרך שיש על מי לסמוך, שהוא מטופל בדרך הכי טובה, ובדרכו הייחודית הפך את הקשר המקצועי לחברות ואהבה. בשנים האחרונות הרגשנו שצוות המרפאה בסעד נותן שירות מקצועי במיוחד, והכל נעשה מכל הלב, בזמינות ללא הפסקה, תמיכה תמידית, אם במרפאה פה בקיבוץ, ואם בליווי בכל אשפוז. נעזרנו לא פעם בצוות הקבוע של הרופאים והאחיות, וגם בכל אחות תורנית, ותמיד קיבלנו מענה שהוא בו זמנית מקצועי וגם מחבק.

כל זה עזר וממשיך לעזור לנו, ואנחנו מרגישים שזכינו להיות קשורים לקהילה ייחודית ומיוחדת.

תודה רבה!!

משפחת כוכבי

דברי תודה שכתבה הנכדה רמקה נרט לסבא אמוס ז"ל

סבא עמוס שלנו נפטר ביום שישי. סבא יקר ומיוחד.

סבא, אתה היית איש מעשה ואיש רוח. קיבוצניק שקם השכם בבוקר לעמל יומו, באחזקה, מסגר מוכשר ומחונן (מקטע די.אנ.איי שעבר לאורך הדורות מסתבר).

בילדותנו היתה גאוותנו על "הטיל" - מתקן שעשועים שהמצאת ובנית במרכז הקיבוץ, שלא היה מקבל היום אישור מאף ועדת בטיחות, אבל היווה מוקד משיכה לילדים גם מיישובי הסביבה. מגיל קטן הייתי מגיעה אליך בחופש לעבודה, ומתפעלת מהלוח העצום עליו משורטטים ותלויים כל כלי העבודה שלך באופן מופתי ייקי (זה מקטע הדי.אנ.איי. שחסר לו). הטקס הקבוע: היית משפריץ עליי אויר מהצינור המסולסל באחזקה, ואח"כ הולך להראות לי בגאווה את מכונת קילוף התפ"א במטבח של סעד, משוויץ בסכינים החדות, אומר שלום למבשלות מבין ענני האדים, ומשדל אותי לטעום משהו כשהן לא שמו לב. בדרך לכל מקום היית בודק את חוזק המעקות, מלטף גלגלי שיניים, מוודא שהכל במכונת שטיפת כלים בסדר, ולסיום טופח על המכונה שפורסת לחם. ואיך אפשר בלי כמה ניזפות באנשים שהחנו אופניים (ובהמשך קלנועיות) שלא במקום הייעודי, או ילדים שהעזו להיכנס יחפים לחדר אוכל (אנחנו...)

היית מוזיקאי עם אוזן רגישה ביותר, כל היום מזמזם מוזיקה קלאסית או סתם שירים, גם בין משפט למשפט... היית הפוליטרוק של הקיבוץ, היה לך פטיפון ופסנתר (איל הון במושגי הקיבוץ) אהבת להצחיק ולכתוב על חוויותך בשנינות, ואפילו זכית בתחרות השריקות בבאר שבע!

היית איש של אמת, שלא דופק חשבון: "את מזייפת", "אל תדברי שטויות", "איזה נכדים חכמים יש לי". היה לנו תחביב משותף של פתירת תשחצים, הייתי משאירה לך את ההגדרות הכי קשות לסיים לי את התשחץ. אהבת "להנות מהחיים" במושגי קיבוץ, פעם רצית לפנק את ארי ואותי ולקחת אותנו ל"מסעדה נפלאה" בבאר שבע, שהתבררה כלא פחות מהקפיטריה של ביי"ח סורוקה, שם היית בן בית באותה תקופה. וכששמעת שאני רוצה חלילית, נסעת לעיר הגדולה נתיבות והוצאת את מיטב כספי הקיבוץ על חלילית העץ הכי משובחת שהיתה בחנות כשאני בקושי ידעתי דו רה מי. סבתא סעדה אותך בשנים האחרונות במסירות רבה, הכילה בסבלנות את כל הבלגאנים שעשית לה, הקפצות פתאומיות לבית חולים, והיתה שם בשבילך בכל נשימה שלך.

היית סבא צחקן ושובב עד הרגע האחרון, התעלולים שלך יכולים למלא ספר.

שולחת לך לשמיים את חיבוק המחץ, מהנכדה שהפכה אותך לסבא.

מוצאת תרבות

לציבור שלום,

לפני כחודש נכנסנו לתפקיד ריכוז ועדת תרבות. אמנם ידענו שאנחנו נכנסות לתפקיד משמעותי ומאתגר, אך לא שיערנו שיחד עם קבלת התפקיד תגיע גם תקופה מאתגרת כמו זו שבה אנחנו מצויים.

שתינו חדשות בתחום ומשתדלות לחשוב באופן יצירתי, המשלב בין שמירה על מסורות סעד ובין חידוש ומקוריות בפעילויות. הדבר החשוב ביותר העומד לנגד עינינו, הוא שיתוף כלל הקהילה בפעילויות התרבות ונתינת יחס לכל שכבות האוכלוסייה החיה כיום בסעד.

בכוונתנו ליצור בקרוב מפגש קהילתי בנושא התרבות בסעד, במטרה להבין מהם הרצונות של חברי הקהילה. בשל הקורונה, אנו נאלצות להמתין עם מפגש זה, ומבקשות בינתיים **לקרוא לכל אחד ואחת המעוניינים לקחת חלק ברעיונות ובסיוע באופן כללי, לפנות אלינו, להציע ולהשמיע כל רעיון, מחשבה, הערה והארה.**

האירוע הגדול הראשון שתכננו כוועדת תרבות היה חג המשק. לאחר השקעה רבה בתכנון החגיגות ובהתאמתן למגבלות הקורונה, נאלצנו לבטל את האירוע בעקבות ההחמרה בהנחיות, וכל זה בהתראה של יום אחד בלבד. האירוע הזה הבהיר לנו שלא כדאי לקחת סיכון ולתכנן פעילויות גדולות בתוך תקופת הקורונה, בקהילה רב גילאית כמו שלנו.

בעקבות ההבנה הזו, אנו עמלות כעת על בניית תכנית חדשה שתהיה מותאמת לתנאים ולמגבלות של התקופה.

תודה על שיתוף הפעולה. שנזכה לימים של בריאות ויחד קהילתי.

עדכון נוסף:

על מנת לאפשר את חתונתם של רעות זיו ושלמה מגרעין צבר, החלטנו **לדחות** את התכנית לערב ט"ו באב, ליום למחרת - **יום רביעי, מוצאי ט"ו באב, ה 5.8.**

מיכל אפרתי ורתם וייס קוט

הדרישה הלא שגרתית של עשירי העולם

לפחות 83 מעשירי העולם פירסמו מכתב פתוח שבו הם קוראים לממשלות "להעלות את המיסים עלינו כדי לסייע בהתאוששות ממשבר הקורונה".

ידיעה זאת התפרסמה השבוע בארשתת, ופצומתת, אנתנו צוסקיט בהאדלת הפער בקיבול.

מונחת לפני חוברת השינויים "עדכון מודל אורחות החיים", ואני שואלת איפה הערכים שגדלתי עליהם ונעלמו כלא היו. אני מודה לצוות שעסק בהכנת החוברת, אבל מרגישה הרבה עוולות שנעשו, ובמיוחד לחלק מדור א1 המבוגרים שבינינו.

בהיותי בת 70 סיימתי את עבודתי והתחלתי לקבל קצבת זקנה, וכמובן לא את הכל, "בגלל ערך השוויון". עד אז שלמתי במשך אחת-עשרה שנה הרבה מס איזון.

כעת כמעט אין לי מס איזון כי רף התמ"ס בנוי על הכנסותינו: קצבת זקנה וגמלה [בגובה החלטת רשם האגודות]. לעומת זאת ניאלץ לשלם על דברים נוספים רבים, כגון: ביטוח בריאות מגן זהב, ביטוח הפניקס, טיפולי שיניים, ביטוח סיעוד, נסיעות בריאות, נקיונות, משקפיים, מכשירי שמיעה, ביטוח דירה, ומי יודע מה עוד צפוי לנו.

מובן שמחיר הק"מ לרכב יעלה, מחיר האוכל בחדר האוכל יעלה וכו'. לא בטוח שנוכל לבקר את נכדינו, ולא רק כאשר נגיע לגיל שכבר אין מחזיקים רשיון נהיגה. אם חס ושלום נזדקק להוצאות בריאות רבות, לא ברור אם יהיה לנו כסף לזה. וכאן אני מגיעה לערכים שגדלתי עליהם: "הסתפקות במועט" היא דווקא ערך שאני מודה עליו לקיבוץ, והורי חינכו אותי לזה. היום ניאלץ ללמוד איך לכלכל את חיינו.

לעומת זאת אנו מגדילים את הפער בין עניים לעשירים בשם "הקטנה והשוואת מס איזון" שמציעים לכפות עלינו. אני יוצאת בקריאה לציבור לעצור את הרכבת המידרדרת במהירות לתהום הפעור לפנינו.

תנו

אנתנו צפומתת

ניתן לקנות במשרדי "פופלי" גלילים של יריעות שקופות (דמויי ניילון) מתוצרת "סייפן" ברוחב 150 ס"מ.

היריעות מתאימות לכיסוי השולחן/המפה או כל רהיט שזקוק להגנה.

מחיר הגליל (שארכו 200 מטר) הוא 130 ₪ (כולל מע"מ).

ניתן לפנות לאבי הלפרין או לשעיה לייכטר בשעות הפעילות: 08.00-15.00

נשמח לעמוד לשירותכם

אבי ועציה

הכר את החקר מלווית קצת אחרת

קבלו את חברנו הצעיר – בועז קום

מתי והיכן נולדת?

נולדתי ברעננה, ביי"ב תשרי תשנ"ו (1995), בן לרחלי וישי, אח צעיר לכנרת, יאיר ואלון. שלושת אחיי נולדו כאן בסעד, הוריי עזבו את הקיבוץ בשנת '93, ואני נולדתי לאחר המעבר לעיר.

זיכרונות ילדות:

ילדות ברעננה- שמחה וכיפית בכל המובנים, בין אם במסגרת המשפחתית- כילד זקונים עם אחיי הגדולים, ובין אם במסגרת החברתית, הייתי פעיל מאוד בבני עקיבא בעיר, שם נפגש רוב הנוער הדתי ברעננה בזמננו, היינו עוסקים שם גם בהתנדבות ברעננה ובאזור, וגם סתם כמסגרת חברית שעוסקת בערכים. עד היום החבורה שלי- יסודה מבני עקיבא רעננה.

הרבינו לטייל בארץ כנערים, וזהו יצר שטבוע בי עד היום- טיולים וידיעת הארץ. הורי הרבו לקחת אותנו בימי שישי ובחופשות לטייל בכל רחבי הארץ, טיולי אופניים וטיולי רגליים ואלה זיכרונות הילדות שטבועים בי.

כל ילדותי הרבינו לבקר את המשפחה בקיבוץ, וזיכרונות הילדות שלי מסעד הם תמיד נקודה חמה בלב! זכורות לי היטב השבתות בקיבוץ, המשחקים בחדר התחפושות של סבתא שלי וכמובן, קייטנת הנכדים...

החיבור לסעד:

קודם כל משפחה- סבא וסבתא, בני דודים- הקשר לקיבוץ ולמקום תמיד היה חזק. וככה גם סעד נכנסה לחיי בהמשך. בעיצומו של קורס קצינים בבה"ד 1 הייתי בשבת בסעד- וחמי סיפרה לי על בחורה חמודה מהקיבוץ, ואולי אני רוצה לנסות להכיר אותה.. מפה לשם, רתם ואני הכרנו והשאר היסטוריה.. התחתנו בטבת תשע"ח, בקיבוץ, ומאז אנחנו כאן.. התחלתי להכיר את הקיבוץ באמת, רק לאחר שחרורי מצה"ל, לפני שנה וקצת.. נעים לראות את הקיבוץ מזווית שונה – בתור חלק מהקהילה, נחמד לראות את המעורבות והאכפתיות של החברים בנעשה בקיבוץ, לשמוע את הדיונים הנערכים סביב נושאים משותפים.

תחביבים:

ספורט, בעיקר ריצה. אוהב מאוד לטייל- רתם ואני התחלנו את "שביל ישראל" ונאלצנו לעצור באזור ירושלים עקב הקורונה.. תורה- הלימוד בחבורות בקיבוץ הוא נפלא ומחיה, המפגש עם החברים סביב התורה הוא משמח וטוב. שמח מאוד לקחת חלק בלימוד היומי עם הרב ארי במפגש יומי סביב תורה שהוא גם קשר בין דורי- נפלא.

נחת:

"יגיע כפיים" - כיף לי לראות עבודה קשה (בכל תחום) שבסוף מביאה פירות. נקודות כאלה בחיים שאתה מבין שעברת תהליך, או שאתה בעיצומה של דרך משמעותית עם עבודה קשה. זה מספק ומשמח.

מוטו בחיים:

"הגיד לך אדם מה טוב, ומה ה' דורש ממך.. כי אם עשות משפט, ואהבת חסד, והצנע לכת עם א-לוהיך..". – להשתדל להיות אנשים פשוטים ויראי שמיים, להסתכל סביב ולפתוח את הלב לזולת.

מתגעגע:

לא יודע אם געגוע זה המילה, בכל זאת אני בסה"כ בן 24. אבל שמח מאוד ומודה לה' על תקופות ועשייה משמעותיות בחיי עד כה. זכורה לי לטובה במיוחד התקופה שלמדתי במכינת 'בני דוד' בעלי- שנתיים מעצבות ומשמעותיות.

מה מאחל לסעד:

אחד הדברים היפים באנשי סעד הוא הפשטות, הטוב והצניעות שמאירים מהעיניים, ושמחת החיים. הלוואי שזה רק ישתמר וישתבח עם הדורות. שנדע לחוות מעורבות קהילתית נכונה- עם דאגה לאחר וכיוון כללי שמנחה את הקיבוץ, אך בלי לדחוף את האף יותר מדי למקומות לא לנו.. כלומר, שנדע לשמור על הגבול בין כלל ופרט, בין הקהילה למרחב האישי של כל חבר, לחשוב פעמיים לפני כל הערה, ולהסתכל בעין טובה, ולא רק בוחנת, על האחר..

מה קורא(ת)ה פאנל...?

בתחילת שנת 2020 השלמנו שנה ראשונה ומאתגרת של "למידה תוך כדי ריצה" של גידול ושיווק פטריות שמפיניון ופורטבלה וגם כמה שלא רצינו לגדל אבל הגיעו בכל זאת... בשלהי השנה הראשונה לחיי המפעל, כאשר נכנסנו לסוג של שגרה תפעולית (מילוי, ריקון, גידול, קטיף, שיווק, אריזה וכו') חשבנו, ברב חוצפה, שאנחנו בשלים ושהשוק יציב, וזה הזמן להתקדם לשלב ב'.

בנובמבר 2019 סגרנו חוזים עם ספקים, הזמנו את הציוד.. ואז.. קורונה.

בבת אחת השיווק נחתך בכ 30% בגלל סגירת האולמות, המלונות והמסעדות, חומרי גלם איחרו או לא הגיעו, הציוד לשלב ב' התעכב, הספקים לא יכלו (ועדיין לא יכולים) להגיע, המפעל נכנס לבלאגן תפעולי ונאלצנו להתאים את עצמנו לנתונים החדשים.

שינינו מעט את תמהיל החדרים, עברנו לעבוד בקפסולות, הוספנו מוצרי פרימיום, התחלנו בשיווק ישיר ובשיתופי פעולה עם חקלאים שמשווקים מהאזור והגדלנו מלאי על מנת שלא ניתקע בייבוא.

בסך הכל, ביחס לנוזקים והסיפורים העצובים שאנחנו שומעים וחשופים להם בתקשורת, בגלל שפטריות זה מוצר צריכה בסיסי, אנשים ממשיכים לקנות ולאכול והנוזק שספגנו היה קצר יחסית וחלקי, ונקווה שלא ישפיע דרמטית על התמונה השנתית, אבל אנחנו כבר לא מתיימרים לתכנן... הכל עוד יכול להשתנות עד שהעולם יתגבר על הנגיף.

בינתיים אנחנו משתדלים להתייעל בתפעול ובמקביל נערכים לקדם את שלב ב' בכוחות מקומיים ופחות להסתמך על הספקים מחו"ל. כולנו תקווה שנצליח להעמיד אותם על כנם, במקביל לתפעול השוטף והיומיומי.

חשבנו להשקיע במחקר שיוכיח שאכילת פטריות מחסנת מנגיף הקורונה ובכך לכסות על הנוזקים, אבל בינתיים אין נתונים אמפיריים לתמוך בטענה שלנו 😊.

אז נמשיך לאכול פטריות רק כי זה בריא וטעים, ונאחל בריאות לכולם ושנשוב לשגרה במהרה.

קרן פאברובסקי

מהפכה במשק

משבר הקורונה מסרב להרפות, הנגיף מגיע לשכבות רבות בקרב האוכלוסייה בישראל. גם בקרב האוכלוסייה הקיבוצית וגם בקרב חברינו ממספר קיבוצים. אנחנו נדרשים להקפדה יתרה על ההנחיות, ככל שהם מתפרסמות, גם במשק וגם בקהילה. נדמה לי שעוד ארוכה הדרך. ועלינו להתכונן גם לתקופה ארוכה של הימשכות המשבר בחודשים הקרובים.

גזר

את הגזר אוספים באזורינו מאמצע אוקטובר ועד סוף יוני (פחות או יותר). כאשר מרכז העונה כלומר, תקופת הזמן בו בית האריזה עובד מסביב לשעון, גם לשוק המקומי וגם לייצוא, הם החודשים מרץ ועד יוני. בשאר החודשים בית האריזה עובד בתפוקה נמוכה.

מקובל לומר שבחודשים יולי ועד סוף פברואר בית האריזה עובד לפי דרישת השוק (שוק מקומי), ובחודשים מרץ ועד אפריל בית האריזה עובד לפי התפוקה המקסימלית שלו. הדבר גורם לחוסר אחידות לאורך השנה ומצריך הערכות מיוחדות לקראת העונה בה אין יכולת לעצור – פשוט כי הגזר לא מחכה בשדה וכך גם השוק. שוק הגזר בישראל נמצא בבעיה אמיתית לאורך השנים האחרונות.

השוק היה בשיאו בין השנים 2011 ל 2015, הגידול היה ברובו המוחלט בשווקי הייצוא ובייתר פירוט בשוק הרוסי. שוק שהלך וגדל והגיע בזמן השיא למספרים של מעל 150,000 טון ששווקו מישראל. כך גם בארה"ב שוק יעד שגדל והגיע עד לכדי 40,000 טון, כאשר השוק הישראלי יציב הן מבחינת מחיר והן מבחינת כמות עם גידול מינורי לאורך השנים.

נדמה שאי אפשר לומר סעד ללא גזר, או גזר ללא סעד. ואכן הענף ידע שנים טובות מאוד והיווה מוקד רווח משמעותי לאורך השנים. על בסיס ההנחות של גודל השוק יחד עם השאיפה ליעילות וכמות יצאנו לאחר דיונים משמעותיים שערכו כמה שנים להשקעה הגדולה ובנינו את מפעל הגזר. אין צורך לחזור כאן מעל דפי העלון על תוצאות הגזר בשנים האחרונות. השורה התחתונה רחוקה מאוד מהשורה התחתונה לה צפינו וקיווינו. בשנים האחרונות אנחנו עושים את כל המאמצים והפעולות על מנת לשפר ולייעל. על מנת להצליח ולשפר את התוצאות העסקיות.

הקמנו את תוצרת הנגב - חברת השיווק בה אנו שותפים. חברת שיווק שבתחילת השנה גדלה משמעותית והיום שותפים לה כלל משקי יח"ם, דורות, אור הנר וסעד. אין ספק שמדובר בפעילות משמעותית בעלת נפח שהולך וגדל.

הוצאנו את גידול הגזר מתאגיד הגזר – החזרנו את גידול הגזר לחקלאים לאלו שיודעים ומבינים את הגזר מהשורש. מהרגבים. גדי"ש סעד אבל לא רק. מי שיגדל ויהיה הכי טוב בכך, ממנו בית האריזה יקנה את הגזר בעסקאות הכי טובות שיוכל לממש. המשמעות הסרת הסיכון החקלאי.

אנחנו הופכים כל אבן בכדי ליעל את בית האריזה – הצוות הופך כל אבן, בודק כל מכלול, בוחן כל הנחת עבודה ופועל רבות על מנת ליעל את העבודה. זה הלב - בית אריזה חייב להיות יעיל. כלומר, להצליח להעביר כמות גדולה, בצורה איכותית ובעלות נמוכה. ואכן בשנתיים האחרונות הצלחנו ליעל את בית האריזה בכמעט כל תחום: אנרגיה, הובלות, כח אדם, עלויות חומרי הגלם, עלויות האריזות, מים, חשמל, ניצול השטח, קירור, חוזי

גידול הגזר ועוד. החיסכון נמדד באגורות לק"ג ואכן בשנתיים האחרונות החיסכון בעלויות משמעותי מאוד ובא לידי ביטוי במדדים השונים.

שלושת התחומים הללו, הינם אבני יסוד בדרך לשפר ולייעל, אלא שישנה אבן נוספת בה השליטה שלנו קטנה ולפעמים לא קיימת. בית האריזה מושפע באופן ישיר מהשוק. הסיכון המשמעותי ביותר הוא השוק. הקמנו בית אריזה, שבכדי להיות יעיל הוא חייב להעביר כמויות גדולות. אלא שלא תמיד השוק מאפשר זאת. הבעיה הזו מציבה אותנו בסיכון גדול מאוד שכן בהנחה של כשל שוק, כמות ומחיר, אנחנו יודעים לאן אפשר להגיע.

בדיון שהתקיים בדירקטוריון לאחרונה החליט הדירקטוריון להנחות לפעול ב 2 כיוונים:

הראשון, דרך המלך - להמשיך ולהילחם. לעשות כל שניתן על מנת להמשיך לשפר, ליעל, להפחית סיכונים, לחזק את המוצרים המיוחדים, ועוד – הכל על מנת להבטיח את יכולת ההמשכיות של הענף מתוך אמונה ביכולת בעתיד. **ומהצד שני** להכין אלטרנטיבה במידה וניכשל בכיוון הראשון.

בחודשים האחרונים, מתוך הבנה שהבעיה שלנו היא לא רק שלנו ולצערנו ישנם אחרים נוספים הנמצאים במצב לא טוב בתחום הגזר. ומתוך הבנה ששילוב כוחות יכול לשפר משמעותית לכל הצדדים, אנחנו בדיונים עם קיבוץ דורות, על מנת **לבחון שותפות מלאה** של בתי האריזה. שותפות שתייצר יעילות גבוהה יותר, שותפות שתמנף את היתרונות שיש לכל אחד מבתי האריזה ומנגד תמתן את החסרונות, שלצערנו יש לכל אחד מבתי האריזה, שותפות שהכותרת שלה שאחד ועוד אחד שווה יותר משניים. שותפות שמגדילה סיכויים לשני הצדדים ומקטינה סיכונים לשני הצדדים.

מטבע הדברים ישנם קולות לכאן ולכאן, ישנם מתנגדים לתהליך וישנם תומכים. לשני הצדדים אין יכולת להבטיח הצלחה או כישלון. יצאנו לתהליך בדיקה והידברות בעזרת רואה חשבון כלכלן ניטראלי חיצוני, וככל שהדברים יבשילו נביא אותם להנהלות השונות ולאחריהם לציבור.

אני חייב לסיים בנימה אופטימית אך עם הסתכלות לאמת בפנים.. משברים יכולים להיות הרסניים מצד אחד אך יכולים להיות מקפצה לשיפור ושינוי. אני סבור שכל העוסקים במלאכה, בעבר, בהווה וגם בעתיד, עשו, עושים ויעשו הכל, על מנת ללמוד, לשפר, להתייעל ולהצליח. תהליך הלמידה שעשינו בשנים האחרונות הוא משמעותי מאוד. מאמצים שנמדדים באגורות לק"ג.

בהזדמנות זו נכון לומר לכל העוסקים במלאכה, בבית האריזה ובמערכות התומכות יישר כח על ההתמדה והחתיירה להצלחה, ללא וויתור, גם אם מדובר בתהליכים מורכבים וקשים. לא מובטחת לנו ההצלחה. אך מובטחת עבודה קשה.

במהלך השנה הקרובה נגיע לדיון והחלטות על העתיד של בית האריזה וכל זה לאור התוצאות של הפעולות שהזכרתי למעלה. אני משוכנע שהפעולות שאנחנו עושים הם בכיוון הנכון, ודרך נצליח בעזרת ה' להגיע לתוצאות המיוחלות ושמבחן התוצאה יראה שאכן כך הוא הדבר.

כרמל הפריין